

А — Дейност на Съда на публичната служба през 2009 г.

От председателя г-н Paul Mahoney

1. Съдебната статистика на Съда на публичната служба за 2008 г. разкрива, че за първи път от десет години насам броят на исковите молби и жалбите в областта на европейската публична служба е намалял значително спрямо предходната година. Броят на подадените през 2009 г. иски молби и жалби (113) сочи, че наблюдаваното през миналата година явление не е изолирано. Обратът в тенденцията към увеличаване на броя на свързаните с публичната служба спорове изглежда се потвърждава. Както и миналата година може да се предполага, че правилото, че загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, влязло в сила с Процедурния правилник на 1 ноември 2007 г., е изиграло определена роля в констатираното развитие.

Броят на приключените през настоящата година дела определено е по-голям в сравнение с двете предходни години. Това се дължи до голяма степен на обстоятелството, че вследствие на Решение на Съда от 22 декември 2008 г. по дело Centeno Mediavilla и др./Комисия (С-443/07 Р) Съдът на публичната служба успя да приключи 32 дела, свързани с това „пилотно дело“. Въпреки това 18 свързани с него дела продължават да са висящи.

Тъй като през 2009 г. за първи път от създаването на Съда на публичната служба има значителна положителна разлика между броя на приключените (155) и на образуваните (113) дела, определено се подобрява положението с неприключените дела. Броят на висящите дела вече е само 175, докато в края на 2008 г. е бил 217.

Средната продължителност на производството е 15,1 месеца, което определено представлява съкращаване на средната продължителност на производството спрямо миналата година, когато тя е била 17 месеца.

Макар Съдът на публичната служба естествено да е удовлетворен, че може да представи толкова задоволителна съдебна статистика, трябва все пак да се подчертаят изключителните обстоятелства, позволили да се достигне до такива данни, и по-специално да се отбележи, че ако положителната разлика между броя на приключените и на образуваните дела през 2009 г. е значителна, това се дължи до голяма степен на последиците от Решение по дело Centeno Mediavilla и др./Комисия, посочено по-горе. В това отношение данните за 2007 г. и 2008 г., които разкриват равновесие между броя на приключените и на образуваните дела, определено са по-показателни за действителните възможности за разрешаване на спорове на Съда на публичната служба.

2. През настоящата година Съдът на публичната служба продължи усилията си да отговори на призива на законодателя да улеснява уреждането на споровете по взаимно съгласие на всеки етап от производството. Въпреки това само две дела са приключени с уреждане на спора по взаимно съгласие, постигнато по инициатива на съдебния състав. Съдът на публичната служба счита, че този незадоволителен брой се дължи в голяма степен на отношението на страните и в частност на институциите, което често е сдържано, въпреки че в много случаи делото е позволявало уреждане на спора по взаимно съгласие и е съществувала реална възможност да се стигне до такова уреждане. В това отношение по някои дела е възможно съдебните състави да са останали с усещането, че институциите са склонни да уредят спора по взаимно съгласие, само ако са убедени, че са допуснали грешка. Възможно е обаче други, не строго юридически фактори, като справедливостта, да бъдат взети предвид, за да се обоснове уреждане на спора по взаимно съгласие.

3. 31 съдебни акта на Съда на публичната служба са обжалвани пред Общия съд на Европейския съюз, което съответства на 32,98 % от постановените от него подлежащи обжалване съдебни актове и на 32,29 % от общия брой на приключените дела, като се изключат случаите на едностранен отказ от съдебно производство на някоя от страните¹. 10 решения на Съда на публичната служба са отменени от Общия съд на Европейския съюз.

4. По отношение на състава на Съда на публичната служба през 2009 г. се отбелязва пристигането на нов съдия, г-жа M.-I. Rofes i Pujol, след като председателят на втори състав г-н H. Kanninen подаде оставка поради назначаването му за съдия в Общия съд на Европейския съюз. На 7 октомври 2009 г. г-н H. Tagaras бе избран за председател на втори състав.

5. Отново на 7 октомври 2009 г. Съдът на публичната служба реши да измени критериите за разпределяне на делата на съставите в посока на отпадане на специализацията на последните.

6. Изложението, което следва, представя най-значимите съдебни актове на Съда на публичната служба по процесуални въпроси и по същество, по съдебните разноски и разходите, свързани с производството, и накрая по обезпечителните производства. Поради липсата на съществени новости в областта на правната помощ, които да бъдат отбелязани, традиционно посветеният на този въпрос раздел през тази година се премахва.

I. Процесуални аспекти

Компетентност на Съда на публичната служба

По дело Labate/Комисия (Определение от 29 септември 2009 г. по дело F-64/09) Съдът на публичната служба е сезиран с иск за установяване на неправомерно бездействие, предявен на основание член 232 ЕО от лице, „за което се прилага Правилникът“ за длъжностните лица на Европейските общности (наричан по-нататък „Правилникът“) по смисъла на член 91 от посочения правилник, като правният спор не е с Комисията като институция, а с органа по назначаване на посочената институция, т.е. с институцията като работодател. Съдът на публичната служба приема, че компетентен да прецени дали е допустим искът за установяване на неправомерно бездействие с правно основание член 232 ЕО, предявен по това дело от ищцата, е единствено съдът, който е компетентен да се произнася по предявените от частноправни субекти иски за установяване на неправомерно бездействие, т.е. Първоинстанционният съд. Поради това Съдът на публичната служба му изпраща делото на основание член 8, параграф 2 от приложението към Статута на Съда.

Липса на основание за постановяване на съдебно решение по същество

По дело Chassagne/Комисия (Определение от 18 ноември 2009 г. по дело F-11/05 RENV) Съдът на публичната служба е изправен пред случай, в който макар формално да не е направил отказ от съдебно производство по смисъла на член 74 от Процедурния правилник, жалбоподателят ясно е изразил намерението си да не продължава да поддържа исканията си. След

¹ Съотношението между обжалваните съдебни актове и приключените дела, в които не се включват случаите на едностранен отказ от съдебно производство на някоя от страните, може да се счита за по-показателно за „честотата на оспорване“ на съдебните актове на Съда на публичната служба в сравнение със съотношението между обжалваните и подлежащите на обжалване съдебни актове, като се има предвид, че всяка година определен брой дела приключват поради уреждане на спора по взаимно съгласие.

изслушване на страните Съдът на публичната служба приема, че с цел добро правораздаване и предвид продължаващото бездействие на жалбоподателя трябва да установи служебно в съответствие с член 75 от Процедурния правилник, че делото е останало без предмет и не следва да има произнасяне по него².

Условия за допустимост

1. Понятие за акт с неблагоприятни последици

По съединени дела *Violetti* и др. и *Schmit*/Комисия (Решение от 28 април 2009 г. по дело F-5/05 и F-7/05*, което се обжалва пред Общия съд на Европейския съюз)³, като разглежда въпроса дали решението, с което директорът на Европейската служба за борба с измамите (OLAF) изпраща на национални съдебни органи получена при вътрешни разследвания информация за факти, даващи основание за наказателно производство срещу длъжностно лице, представлява акт с неблагоприятни последици по смисъла на член 90а от Правилника, Съдът на публичната служба дава положителен отговор на този въпрос. Всъщност той по-специално установява, че такова решение не може да се разглежда само като междинно или подготвително решение, без да се обезсмисли напълно действието на член 90а, второ изречение от Правилника, според което всяко лице, за което се прилага Правилникът, може да подаде до директора на ОЛАФ жалба по административен ред по смисъла на член 90, параграф 2 от посочения правилник срещу акт на службата, постановен във връзка с разследванията на ОЛАФ, който засяга неговите интереси. Освен това Съдът на публичната служба приема, че трудно може да се отхвърли разбирането, че такова решение има качеството на акт с неблагоприятни последици, след като самият общностен законодател е предвидил необходимостта да обвърже вътрешните разследвания на ОЛАФ със строги процесуални гаранции, и по-конкретно да обуслови най-важните актове, които службата приема в рамките на тези разследвания, от спазването на основния принцип на зачитане на правото на защита, което по-специално включва правото на лицето да бъде изслушано.

2. Срокове

В Решение от 6 май 2009 г. по дело *Sergio* и др./Комисия (F-137/07) се уточнява, че когато е ясно, че жалбата по административен ред е подадена от адвокат от името на длъжностни лица или служители, администрацията с основание може да счита, че адвокатът е лицето, на което се съобщава приетото по тази жалба решение. При липса на указания в противния смисъл, които администрацията да е получила преди да съобщи отговора си, изпратеното до адвоката съобщение е равносилно на съобщение до представляваните от него длъжностни лица или служителите и следователно от това съобщение започва да тече срокът от три месеца, предвиден в член 91, параграф 2 от Правилника.

В Определение от 8 юли 2009 г. по дело *Sevenier*/Комисия (F-62/08, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) се напомня, че когато става въпрос за изчисляване на сроковете в досъдебното производство, при липса на специални правила в самия Правилник относно сроковете по член 90, следва да се приложи Регламент (ЕИО, Евратом) № 1182/71 на Съвета от 3 юни 1971 година за определяне на правилата, приложими за срокове, дати и крайни срокове (ОВ L 124, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 16, том 1, стр. 1).

² Вж. в същия смисъл Определение от 22 октомври 2009 г. по дело *Aayhan*/Парламент (F-10/08).

³ Решенията, отбелязани със звездичка, са преведени на всички официални езици на Европейския съюз с изключение на ирландски.

Впрочем това определение уточнява, че член 91, параграф 3, второ тире от Правилника, според който „ако жалбата [по административен ред] е била отхвърлена с изрично решение, след като веднъж вече е била отхвърлена с мълчалив отказ, но преди изтичането на срока за подаване на жалба [по съдебен ред], за обжалването [по съдебен ред] започва да тече нов срок“, не би могъл да се приложи на стадия на искането преди подаването на жалба по административен ред. Всъщност тази конкретна разпоредба, отнасяща се до начина на изчисляване на сроковете за обжалване по съдебен ред, трябва да се тълкува буквално и стриктно. Следователно изричното отхвърляне на искане, което вече е отхвърлено с мълчалив отказ, представлява акт с чисто потвърждаващ характер и не може да позволи на заинтересованото длъжностно лице да продължи досъдебното производство, като му предостави нов срок за подаване на жалба по административен ред.

3. *Съществено ново обстоятелство*

В Определение от 11 юни 2009 г. по дело Ketselidou/Комисия (F-81/08) се напомня, че ако с решение на общностна юрисдикция се установи, че административно решение с общо приложение нарушава Правилника, за длъжностните лица, които не са се възползвали своевременно от предоставените от Правилника възможности за обжалване по съдебен ред, това не би могло да представлява ново обстоятелство, обосноваващо подаването на молба за преразглеждане на засягащите ги индивидуални решения на ОН. С тази си практика Съдът на публичната служба следва постоянната практика на Съда и на Първоинстанционния съд.

II. По същество

Общи принципи

1. *Липса на компетентност на издателя на акта*

В Решение от 30 ноември 2009 г. по дело Wenig/Комисия (F-80/08*) се уточнява, че макар никаква писмена разпоредба да не предвижда изрично това, спазването на принципа на правната сигурност налага решенията, свързани с упражняването на правомощията, които Правилникът предоставя на ОН, а Условието за работа на другите служители на общностите (наричани по-нататък „УРДС“) — на органа, оправомощен да сключва договори (наричан по-нататък „ООДС“), да бъдат оповестявани по подходящ начин, при определени от администрацията условия и форма. При липса на подходящо оповестяване такова решение не е противопоставимо на длъжностното лице, до което се отнася прието въз основа на него индивидуално решение. Следователно правното основание, изведено от липсата на компетентност на издателя на спорното индивидуално решение, е основателно и това решение трябва да бъде отменено.

2. *Възможност за позоваване на директивите*

В Решение от 30 април 2009 г. по дело Aayhan и др./Парламент (F-65/07*) и в Решение от 4 юни 2009 г. по дело Adjemian и др./Комисия (F-134/07 и F-8/08), последното — обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз, Съдът на публичната служба уточнява, че директивите, адресирани до държавите членки, а не до институциите, не биха могли да се приемат като налагащи сами по себе си задължения на тези институции в отношенията им с техния персонал. Това съображение обаче не би могло да изключи всяка възможност за позоваване на директива в отношенията между институциите и техните длъжностни лица или служители. Всъщност разпоредбите на директива могат, на първо място, да се наложат непряко на институцията, ако представляват израз на общ принцип на правото, който институцията тогава следва да

прилага като такъв. В това отношение Съдът на публичната служба приема по-специално, че стабилността на заетостта, макар да е замислена като основен елемент на закрилата на работниците, не представлява общ принцип на правото, с оглед на който би могло да се преценява законосъобразността на акт на институция. На второ място, една директива може да обвърже институция, когато в рамките на своята организационна самостоятелност и на Правилника тя възнамерява да изпълни специфично задължение, закрепено в директива или в случай, когато акт с общ обхват за вътрешно прилагане сам препраща изрично към мерките, приети от общностния законодател в изпълнение на договорите (вж. в това отношение член 1д, параграф 2 от Правилника, който предвижда, че на длъжностните лица „се осигуряват условия на труд, отговарящи на подходящи стандарти за здравословни и безопасни условия, които са най-малко равни на минималните изисквания, приложими съгласно мерките, приети в тези области по силата на Договорите“). На трето място, в съответствие със задължението за лоялност, наложено им от член 10, втора алинея ЕО, в поведението си като работодател институциите трябва да вземат предвид законодателните разпоредби, приети на общностно равнище, за да гарантират, доколкото е възможно, конформно тълкуване на общностното право.

3. Граници на дискреционните правомощия на администрацията

Макар да се стреми да не замества със своя анализ този на администрацията, по-специално в областите, в които правната уредба ѝ предоставя широка свобода на преценка, Съдът на публичната служба все пак бе принуден да отмени решения, опорочени поради явна грешка в преценката. На това основание Съдът на публичната служба отмени решение за уволнение (Решение от 7 юли 2009 г. по дело Bernard/Европол, F-54/08) и отказ за повишаване (Решение от 17 февруари 2009 г. по дело Stols/Съвет, F-51/08, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз). Съдът на публичната служба също така припомня, че когато администрацията реши да ограничи с вътрешни правила своята свобода на преценка, тези правила са задължителни и овластяват съда да засили контрола си (вж. във връзка с „нормите за оценяване“, които трябва да спазват оценяващите от дадена институция, Решение от 17 февруари 2009 г. по дело Liotti/Комисия, F-38/08, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз). При всяко положение администрацията не може да не спазва общите принципи на правото (вж. във връзка с преценка, за която е прието, че противоречи на принципа на равно третиране, Решение от 11 февруари 2009 г. по дело Schönberger/Парламент, F-7/08).

4. Тълкуване на общностното право

В решение от 29 септември 2009 г. по дело О/Комисия (F-69/07 и F-60/08*) Съдът на публичната служба трябва да се произнесе по законосъобразността на решение на Комисията, с което на жалбоподателя е наложено ограничение по медицински показания като предвиденото в член 100, първа алинея от УРДС⁴. След като напомня, че при тълкуването на разпоредба на общностното право трябва да се взема предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част, както и всички разпоредби на общностното право, Съдът на публичната служба тълкува член 100 от УРДС в светлината на изискванията, произтичащи от утвърдената с член 39 ЕО свобода на движение на работници. За да отговори на довода на ответника, че основавайки се по-специално на член 39 ЕО, който не е посочен от

⁴ Този член предвижда, че когато медицинският преглед, направен преди договорно наетият служител да бъде назначен на работа, покаже, че той страда от болест или инвалидност, ООСД може, доколкото са засегнати рисковете, възникващи при подобна болест или инвалидност, да реши да му отпусне гарантите обезщетения за инвалидност или при смърт само след период от пет години от датата на постъпване на служба за институцията.

жалбоподателя в неговите писмени становища, съдът упражнявал служебен контрол за законосъобразност на административен акт на ООСД във връзка с правно основание, изведено от нарушението на разпоредба на Договора, Съдът на публичната служба посочва, че като уточнява правната рамка, в която следва да се тълкува дадена разпоредба на вторичното право, той не се произнася по законосъобразността на тази разпоредба с оглед на по-висшите правни норми, включително тези от Договора, а търси тълкуване на спорната разпоредба, което да направи нейното прилагане възможно най-съответстващо на първичното право и възможно най-съзвучно с правната уредба, в която тя се вписва.

5. Принцип на добросъвестно изпълнение на договорите

В Решение от 2 юли 2009 г. по дело Bennett и др./СХВП (F-19/08) се уточнява, че дори да не произтича от договор, трудовото правоотношение между институция и нейните служители се урежда от УРДС във връзка с Правилника и следователно е от областта на публичното право. Обстоятелството, че за служителите се прилага общностен административноправен режим, не изключва обаче задължението за институцията при изпълнение някои клаузи от допълващия този режим договор на служител да спазва принципа на добросъвестно изпълнение на договорите, който е принцип на правото, общ за повечето държави членки. В конкретния случай Съдът на публичната служба установява неспазване от ответната страна на принципа на добросъвестно изпълнение на договорите и я осъжда да поправи неимуществените вреди, които жалбоподателите са претърпели вследствие на усещането, че са заблудени относно реалната перспектива на кариерите им.

б. Изпълнение на решение за отмяна

В Решение от 5 май 2009 г. по дело Simões Dos Santos/СХВП (F-27/08, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) се уточнява, че изпълнението на съдебно решение, с което даден акт е отменен поради недостатъчно правно основание, не може систематично да обоснове приемането от администрацията на акт с обратно действие за преодоляване на първоначалната незаконосъобразност. Такова обратно действие съответства на принципа на правна сигурност само в изключителни случаи, когато поставената цел го изисква и когато оправданите правни очаквания на заинтересованите лица са надлежно зачетени.

По това дело, след като установява, че изпълнението на решения за отмяна е свързано с особени затруднения, доколкото a priori изглежда, че не съществува мярка за изпълнение — алтернативна на приетите от ответната страна, за които е установено, че нарушават силата на пресъдено нещо и принципа на забрана на обратното действие — която да не предполага затруднения, Съдът на публичната служба установява, че служебното предоставяне на обезщетение е формата на поправяне на вредите, която най-пълно съответства на интересите на жалбоподателя и на службата и която освен това позволява да се осигури полезно действие на решенията за отмяна.

Права и задължения на длъжностното лице

В Решение от 7 юли 2009 г. по дело Lebedef/Комисия (F-39/08*, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз), след като напомня, че представителството на персонала е от съществено значение за доброто функциониране на общностните институции и следователно за изпълнението на техните задължения, Съдът на публичната служба все пак уточнява, че системата, която поспециално предвижда командироване на определени представители на персонала, предполага в случай на некомандировани длъжностни лица или служители участието в представителството на персонала да има епизодичен характер и, изчислено на шестмесечна или тримесечна база, да покрива относително ограничен процент от работното време. В конкретния случай Съдът

на публичната служба е сезиран от командирован за 50 % от работното време представител на персонала, който изобщо не е полагал труд в службата, където е назначен, и оспорва решението на ОН за приспадане на множество дни от годишния отпуск, на който има право. Съдът на публичната служба отхвърля жалбата, като посочва, че заинтересованото лице не е поискало разрешение или най-малкото не е уведомило предварително службата си за своите отсъствия.

Кариера на длъжностните лица

1. Конкурси

В Решение по дело Bennett и др./СХВП, посочено по-горе, след като напомня, че според съдебната практика интересът на службата може да обоснове изискването кандидат, участващ в конкурс, да притежава специфични езикови познания по някои езици на Съюза, Съдът на публичната служба уточнява, че система на пълен езиков плурализъм в рамките на вътрешното функциониране на институциите би създавала големи трудности при управлението и би била обременителна от икономическа гледна точка. При това положение, по-специално когато съответният орган разполага с ограничени ресурси, доброто функциониране на институциите и органите на Съюза може обективно да обоснове ограничен избор на езици за вътрешна комуникация и с това — на езиците, на които ще се проведат изпитите от конкурса.

По дело Di Prospero/Комисия (Решение от 17 ноември 2009 г., F-99/08*) Съдът на публичната служба е сезиран с възражение за незаконосъобразност с оглед на член 27, първа алинея от Правилника, която гласи, че „[н]азначаването на длъжностни лица има за цел да осигури на институцията услугите на длъжностни лица със способности, ефикасност и почтеност, отговарящи на най-високите стандарти, подбрани на възможно най-широка географска основа [...]“, на клауза от обявлението за конкурс на общо основание, която предвижда, че е възможно изпитите от няколко конкурса на общо основание да бъдат организирани по едно и също време и при това положение кандидатите биха могли да се запишат за участие само в един от тези конкурси. Съдът на публичната служба приема, че тази клауза не е в съответствие с посочената разпоредба от Правилника и въз основа на това отменя решението, с което Службата за подбор на персонала на Европейските общности (EPSO) отхвърля кандидатурата на жалбоподателката за участие в един от двата конкурса на общо основание, за които се е записала.

2. Процедури за назначаване

Съдът на публичната служба разгледа група от три жалби срещу решенията, с които се отхвърлят кандидатурите на жалбоподателите за свободната длъжност на ръководител на представителството на Комисията в Атина. С три решения от 2 април 2009 г. — по дело Menidiatis/Комисия (F-128/07*), по дело Yannoussis/Комисия (F-143/07) и по дело Kremlis/Комисия (F-129/07), Съдът на публичната служба намира за основателно правното основание на жалбоподателите, изведено от незаконосъобразното прибягване до предвидената в член 37, първа алинея, буква а), второ тире от Правилника процедура за командироване, и отменя обжалваните решения. Той приема по-специално, че „политическият и чувствителен характер“ на функциите на ръководителите на представителства не може сам по себе си да бъде достатъчен, за да обоснове прибягването до положение на командироване на длъжностно лице към член на Комисията. Такова тълкуване на член 37, първа алинея, буква а), второ тире от Правилника би означавало да се допусне командироване към посочените членове на всички длъжностни лица, които упражняват „политически и чувствителни“ функции в рамките на институцията и обикновено спадат към висшия управленски персонал, и по този начин би засегнало самата структура на европейската публична служба, така както е установена в член 35 от Правилника, поставяйки по-специално под съмнение яснотата на йерархическите връзки.

В Решение от 6 май 2009 г. по дело Campos Valls/Съвет (F-39/07*) се уточнява, че при разглеждане на процедура за назначаване изискванията за квалификация, посочени в обявлението за свободна длъжност, не могат да се тълкуват отделно от длъжностната характеристика, съдържаща се в посоченото обявление.

Заплата и социални придобивки на длъжностните лица

По дело Balieu-Steinmetz и Noworyta/Парламент (Решение от 28 април 2009 г., F-115/07) жалбоподателките, които са телефонистки, сезират Съда на публичната служба с жалба срещу решение на Парламента, с което им е отказано изплащане на предварително фиксирана надбавка за извънреден труд. Жалбоподателките изтъкват правно основание, изведено от нарушение на принципа на равно третиране, като поддържат, че колегите им, постъпили на служба преди 1 май 2004 г., продължават да получават такава надбавка. В своя защита Парламентът се позовава, от една страна, на съдебната практика, според която никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на друго, и от друга — на това, че изплащането на предварително фиксираната надбавка на колегите на жалбоподателките било незаконосъобразно. Съдът на публичната служба посочва, че макар да е вярно, че никой не може да се позовава в своя полза на незаконосъобразност, допусната в полза на друго, в конкретния случай обаче Парламентът не е доказал надлежно, че липсва правно основание за изплащането на предварително фиксирана надбавка за извънреден труд на колегите на жалбоподателките. Вследствие на това Съдът на публичната служба отменя обжалваните решения. Впрочем режимът на работа в телефонната централа на Парламента е предмет и на Решение от 18 май 2009 г. по дело De Smedt и др./Парламент (F-66/08), отнасящо се основно до понятието за работа на смени по смисъла на член 56а от Правилника.

Дисциплинарни мерки

В Решение по дело Wenig/Комисия, посочено по-горе, се уточнява, че основателността на мярка за временно отстраняване от длъжност може да бъде предмет само на много ограничен съдебен контрол, предвид временния характер на такава мярка. В този смисъл съдът трябва да се ограничи да провери дали твърденията за тежко нарушение са достатъчно правдоподобни и дали не са явно лишени от каквото и да е основание. Съдът на публичната служба счита, че конкретният случай е именно такъв.

Условия за работа на другите служители

1. Назначаване на договорно наети служители

В Решение от 29 септември 2009 г. по дело Aparício и др./Комисия (F-20/08, F-34/08 и F-75/08*) Съдът на публичната служба, сезиран по-специално с правно основание, изведено от незаконосъобразност на изискването за тест за езикови и математически умения при назначаване на договорно наети служители, установява, че при упражняване на съответните им правомощия в случая Комисията и EPSO не са превишили границите на широкото им право на преценка, като са предвидили организирането на тест за езикови и математически умения, придали са му елиминаторен характер и са го използвали за вече действащите служители.

2. Решение на Комисията от 28 април 2004 г. относно максималната продължителност на наемане на временен персонал в службите на Комисията

В решение от 29 януари 2009 г. по дело Petrilli/Комисия (F-98/07, обжалвано пред Общия съд на Европейския съюз) е посочено, че една институция не би могла, без да наруши член 88,

първа алинея от УРДС, да ограничи по общ и неперсонифициран начин, по-специално чрез общи разпоредби за изпълнение или чрез вътрешно решение с общо приложение, максималната възможна продължителност на назначаване на договорно наетите служители по член 36 от УРДС, както е определена от самия законодател. Всъщност, освен при изрично овластяване в този смисъл, институциите не са оправомощени да дерогират изрична разпоредба от Правилника или от посочените условия чрез разпоредба за изпълнение. В конкретния случай Съдът на публичната служба установява, че решението на Комисията, според което общата продължителност на времето, през което служителят е на работа, не може да надвишава шест години, ограничава незаконосъобразно приложното поле на член 88, първа алинея от УРДС, който позволява на ООСД да сключва и подновява договорите на договорно наетите служители за срок, който не може да надвишава три години. В това отношение той се основава на обстоятелството, че договорно нает служител може преди това да е бил зает на друго основание за период, който по силата на спорното решение намалява до по-малко от три години нормално позволеното време на наемането му.

3. Договорно наети служители

В Решение по дело *Adjemian* и др./Комисия, посочено по-горе, е прието, че всяко наемане на договорно нает служител трябва да отговаря на временни или периодични нужди. В администрация с многоброен персонал е неизбежно такива нужди да се появяват многократно, по-специално поради невъзможност на длъжностните лица да изпълняват служебните си задължения, дължащо се на обстоятелствата увеличаване на обема на работа или нуждата на всяка генерална дирекция от привличане в определени случаи на лица със специфична квалификация или познания. Тези обстоятелства представляват обективни причини, обосноваващи както определения срок на договорите на договорно наетите служители, така и тяхното подновяване в зависимост от появата на тези нужди.

4. Служители на Парламента със спомагателни функции, наети за сесия

В Решение по дело *Aaуһan* и др./Парламент, посочено по-горе, като тълкува член 78 от УРДС в светлината на Рамковото споразумение за срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., което фигурира в приложение към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР), Съдът на публичната служба приема, че големите периодични нужди на Парламента от човешки ресурси само за времето на неговите сесии представляват „обективни причини“ по смисъла на клауза 5, точка 1, буква а) от посоченото рамково споразумение, които могат да обосноват прибягването до 1 януари 2007 г. до последователни срочни договори на служители със спомагателни функции, подновявани по повод провеждането на всяка парламентарна сесия, като предвидените в член 78 от УРДС. Макар и тези нужди да са били предвидими, разширяването на дейността все пак не е било устойчиво и постоянно.

III. Съдебни разноски и разходи, свързани с производството

1. Определяне на съдебните разноски

В Определение от 10 ноември 2009 г. по дело *X/Парламент* (F-14/08 DEP) Съдът на публичната служба уважава искането на жалбоподателката за осъждане на ответната страна да ѝ заплати мораторна лихва върху подлежащите на възстановяване съдебни разноски, считано от

обявяването на определението за определяне на съдебните разноски, при прилагане на лихвен процент, изчислен въз основа на приложимия през съответния период лихвен процент, определен от Европейската централна банка за основните операции по рефинансиране, увеличен с два пункта, доколкото не превишава лихвата, претендирана от жалбоподателката.

2. *Разходи, свързани с производството*

В Определение от 7 октомври 2009 г. по дело *Marcuccio/Парламент* (F-3/08) Съдът на публичната служба за първи път прилага член 94 от своя Процедурен правилник, според който, ако Съдът на публичната служба е направил разходи, които е било възможно да се избегнат, по-конкретно, ако искът или жалбата представлява явна злоупотреба с правото на иск или жалба, той може да осъди предизвикалата тези разходи страна да ги възстанови, изцяло или отчасти, като сумата за възстановяване не може да надвишава 2 000 EUR.

Следва да се отбележи, че по дело *Voslamber/Комисия* (F-86/08, Решение от 30 ноември 2009 г.) Съдът на публичната служба е сезиран от институцията ответник с искане жалбоподателят да бъде осъден на основание член 94 от Процедурния правилник да възстанови част от разходите, свързани с производството. Съдът на публичната служба приема това искане за недопустимо, като уточнява, че предвидената от тази разпоредба възможност представлява правомощие, което принадлежи на съда.

IV. **Обезпечителни производства**

Единственото постановено през 2009 г. от председателя на Съда на публичната служба определение по обезпечително производство (Определение от 18 декември 2009 г. по дело *U/Парламент*, F-92/09 R) заслужава да бъде посочено, тъй като с него съдията по обезпечителното производство за първи път разпорежда спиране на изпълнението на решение на институция. В конкретния случай жалбоподателката е уволнена след провеждане на процедурата по член 51 от Правилника, предвидена при професионална некомпетентност на длъжностно лице, и иска спиране на изпълнението на решението за уволнението ѝ. Що се отнася до условието за неотложност, председателят на Съда на публичната служба установява, че жалбоподателката не разполага със сума, която нормално би ѝ позволила да посрещне всички неотложни разноски за задоволяване на основните ѝ нужди до произнасянето на решение в главното производство. Въз основа на националните органи в страната по пребиваването на жалбоподателката са отказали да ѝ изплатят обезщетение за безработица и освен това е слабо вероятно жалбоподателката да е в състояние бързо да намери нова работа предвид разстройството на личността, от което изглежда страда. Що се отнася до условието за *fumus boni iuris*, председателят на Съда на публичната служба установява, че на пръв поглед ответната институция не е направила всичко необходимо, следващо от задължението ѝ да полага грижа за жалбоподателката, за да премахне съмнението за евентуална връзка между професионалните ѝ затруднения и нейното душевно здраве. Накрая, при претегляне на наличните интереси председателят на Съда на публичната служба установява, че дори да е възможно връщането на жалбоподателката на работа да се отрази отрицателно на организацията на службите на Парламента, последният трябва да разгледа възможността да прибегне до процедурата по член 59, параграф 5 от Правилника и да поиска тя да излезе в отпусък.